

استاد ESTAD

ESKİ TÜRK EDEBİYATI ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

[Journal Of Old Turkish Literature Researches]

Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu Armağanı

E-ISSN: 2651-3013

Cilt: 5 Sayı: 3 Aralık 2022

ss. 900-911

TÜRK KÜLTÜR VE EDEBİYATININ ÖNEMLİ BİR TEMSİLCİSİ: HOCAM PROF.DR. ABDULKERİM ABDULKADİROĞLU

Parvana BAYRAM*

14 Kasım 1992 yılında, soğuk, yağmurlu bir sonbahar gününde kalabalık bir öğrenci kafilesiyle Bakü'den havalanarak Ankara'ya, Esenboğa Havalimanı'na indik. Bu, benim Azerbaycan'dan Türkiye'ye ilk geliş tarihimdir ve bugün bu tarihin üzerinden tam 30 yıl geçmiştir. O zamandan beri hafızamda Türkiye'deki birçok devlet adamı, tarihi, siyasi şahsiyetlerle; değerli hocalarım, sevgili okul arkadaşlarım ve meslektaşlarımla ilgili anılar birikmiştir ve her geçen gün bu anılara yenisini eklemekteyim.

Benim kuşağım, 20. yüzyılın bütün sıkıntılarını yaşadı. Ergenlik dönemine Irak savaşının gölgesinde girdik; Sovyetler Birliğinin çözülmeye başlamasıyla Karabağ Savaşı patlak verdi, Sovyetler Birliği dağıldı. Savaşı, kıtlığı yaşadık; bir imparatorluğun enkazı altında kalıp oradan çıkmayı öğrendik. Aynı

* Doç. Dr., Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü.

Eski Türk Edebiyatı Araştırmaları Dergisi [ESTAD]

Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu Armağanı

Cilt: 5 Sayı: 3 Aralık 2022 ss. 900-911

sıralarda oturduğumuz sınıf arkadaşlarımızdan bazıları savaş sırasında şehit oldu, bazıları II. Karabağ Savaşında kahramanca savaşarak şehadet şerbetini içti. Bazılarından ise hâlâ haber yoktur.

Bu kadar sıkıntının arasında güzel gelişmeler de oldu. Bizler, Azerbaycan Cumhuriyetinin kuruluşuna ve gelişmesine şahit olduk. 1992 yılında, Sovyetler Birliğinden bağımsız bir ülkenin vatandaşları olarak hiçbir iltimas ve kayırma olmadan, tamamen bilgisine güvenen, kalbi vatan sevdasıyla çarpan gençlerin ilk defa test sınavına girerek yüksek puanlarla Türkiye'deki üniversitelerin farklı bölümlerini kazanması ve devlet tarafından burslu olarak Türkiye'ye okumaya gönderilmesi bu yüzyılın önemli olaylarından.

Bizler Bağımsız Azerbaycan Cumhuriyetinin ilk güvercinleri idik ve o kaotik ortamda, her gün karış karış değil, köy, kasaba ve şehirler halinde toprak kaybının yaşandığı 1990'lı yıllarda, büyük bir inanç ve azimle derslerimize sarılarak okulu bir an önce bitirip ülkemize dönecek ve her birimiz vatanımız için faydalı bireyler olacaktık. Velhasıl, ben 5 bin öğrenci arasından seçilerek sınavı kazananlar içinde yer almaktaydım. Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği Bölümünde okuyacaktım.

İlk bir yıl TÖMER'de Türkçe öğrendik. 1993 yılında üniversiteye başladım ve 1997 yılında bitirdim. Bu yıllarda, bölümümüzün kıymetli hocalarından, Cemal Kurnaz, Abdulkerim Abdulkadiroğlu, Mustafa Tatcı, Leyla Karahan, Kâmil Akarsu, Hüseyin Özbay, Ali Fuat Bilkan, Ali Yakıcı, Hamiye Duran, Ülkü Gürsoy, Ayşe Yücel Çetin, İsmet Çetin, Abdulkadir Hayber, İsmet Cemiloğlu, Alemdar Yalçın, Metin Kayahan Özgül, Şuayip Karakaş ve rahmetli Mustafa Firengiz'den hem alanımızla hem de hayatla ilgili unutulmayacak dersler aldık. Bu isimlerini saydıklarım sadece edebiyatla ilgili ders veren hocalarımızdı. Eğitim Fakültesi öğrencisi olduğumuz için eğitim bilimleri alanında da kıymetli hocalardan dersler aldık. Üniversite yılları süresince Himmet Biray Hoca'nın ve sınıf arkadaşımız Altınay Esengaliyeva'nın ölüm haberleriyle sarsıldık, ölümün insan hayatının yadsınamaz bir gerçeği olduğunu bu yıllarda bir daha öğrenmiş olduk. Değerli bölüm hocalarımıza ve o yıllarda bölümde asistan olan Feridun Hakan Özkan, Halil Çeltik, Dilek Ergönenç'e özenerek bizler de akademisyen olmayı seçtik. Üniversiteyi bitirir bitmez sınıfın çoğunluğu yüksek lisans sınavlarına girdi ve akademisyen olma yolunda ilerlemeye başladı.

Yukarıda isimlerini saydığım bütün bölüm hocalarıyla ilgili anılarım çok güzel ve tazedir. Bunlar arasında hem lisans bitirme hem yüksek lisans tez danışmanım hem de stajda danışman hocam olan Abdulkerim

Abdulkadiroğlu, bölümdeki sevdiğim hocalardandı. Sınıfın çoğunluğu, çok idealist bir insan olan hocadan çekinirdi. Hoca, bazen çok titiz, zaman zaman asabi olabiliyordu. Ama bana karşı hep müşfik, hep babacandı. Hoca, Türk-İslam ahlakının bütün özelliklerine sahipti ve en esaslı da gariplerin dostuydu. Sürekli bizimle, yani Türk dünyasından gelen öğrencilerle görüşür; halimizi hatırımızı sorar, durumumuzu öğrenerek yardımda bulunurdu.

Abdulkerim Hoca 2. sınıfta bizim Eski Türk Edebiyatı dersimize giriyordu. Daha sonra Arapça ve Farsça derslerimizi de vermeye başladı. Farsça dersinde benim biraz Farsça bildiğimi fark edince “Pervane, senin Farsçan iyidir, bir gün dersten sonra odama gel, konuşalım.” dedi. Odasına gittiğimde, Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinde tanıdığı Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü hocalarından birine vermek üzere, kartvizitinin arkasına benimle ilgili bir not yazarak bana verdi. Ben bir gün sonra DTCF’ye giderek dersin hocasıyla görüştüm ve o günden sonra buradaki Farsça derslerine devam etmeye çalıştım. Eşzamanlı olarak hafta sonları başka kurslardan da Farsça dersleri alıyordum. Hiç unutmam, hoca kartvizitini yazarken bana şöyle demişti: “Pervane, çok dikkatle ve özenle bu derslere katılmanı istiyorum. Biliyorsun çocuk bulamacı yemez ama yüzüne gözüne bulaştırır”. Bu meseli ben Azerbaycan’dayken de duymuştum ve öğrencilik yıllarının bütün o kaygısızlığına rağmen hocaya karşı mahcup olmamak için, hocanın bana olan güvenini sarsmamak için bütün derslerimde azami dikkat gösteriyordum.

O zamandan sonra ben Abdulkerim Hoca’ya daha çok ısındım. Hocaların bir nazarının, küçük bir dikkatinin bile öğrencileri nasıl mutlu ettiğini, nasıl sorumluluk sahibi yaptığını ve âdeta toprağı gevhire çevirdiğini ben kendim de hoca olduğum zaman anlamış oldum. Üçüncü sınıfın sonuna doğru bitirme tezimi de hocadan aldım. Hoca, Arap alfabesiyle yazılmış Feridüddin Attar’ın Pendname Şerhinin çevirisini bana tez olarak verdi. Kitap çok hacimli idi ve ben Azerbaycan’dayken, yaz boyunca Arapça ve Farsça alıntılarının bol olduğu bu eseri çevirmekle uğraştım. Eski Türk edebiyatını, şerh metodunu sevmemde bu tezin büyük önemi vardır.

Eğitim Fakültesi’nde okuduğumuz için üniversite son sınıftayken, ikinci dönemin başından itibaren öğretmenlik stajına giderdik. Bu staj sırasında da danışmanım rahmetli hoca idi. Dikmen Lisesi’nde staj yapacaktık. Son sınıfın bahar döneminde bin bir telaş ve heyecanla, yurttaki arkadaşlarla giyim kuşam imecesi yaparak her sabah erkenden Beşevler’den Kızılay’a, oradan da Dikmen Lisesi’ne giderdik. Stajdaki sınıf hocamız Mehmet Kaplan’ın son öğrencilerinden olan Tülay Tanır Hoca idi. Oldukça kibar, bilgili ve bizlere

anne şefkatiyle davranan bu değerli insanı hâlâ sevgiyle, güzel duygularla hatırlamaktayım.

Abdulkerim Hoca, bütün işlerini titizlikle yapan sorumluluk sahibi bir insan olduğu için hayatın her alanında bizden bunu talep ederdi. Staj sırasında da bizim eğitimimizi sürekli takip etti, derslerimizi dinledi ve hiçbir ayrımcılık yapmadan kim hangi notu hak ediyorsa o notu verdi. Hoca, bitirme tezi notunu verirken de aynı titizlikle davrandı ve tezi hazırlama sırasında fazla özenmeyen arkadaşlara hepimiz bir aradayken nerelerden, hangi hususlardan dolayı az puan verdiğini açıkladı. Bunların hepsi bizler için birer dersti. Biz hocadan hem bilimsel disiplini, bilim ahlakını, hem de çalışkan ve hakkaniyetli olmayı öğreniyorduk. Bilimsel üslubun yeri geldiğinde nasıl kılıçtan keskin bir dile dönüşebileceğini de hocadan öğrenmiş olduk. Rahmetli hoca, ders çalışırken veya metin tashih ederken sürekli elinin altında sözlükler bulundurur, sürekli sözlük kullanmamızı ister, “Lügatle pehlivanlık olmaz, bilmediğin kelimeye bir kez, bildiğine ise 2 kez bakacaksın.” derdi.

Üniversiteyi bitirince aynı yıl Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü’nde yüksek lisans sınavını kazandım. Kararımı vermiştim. Lisans döneminde beni iyi yetiştiren, araştırma yöntemlerini, klasik edebiyatla ilgili birçok önemli bilgiyi, klasik edebiyatla klasik müziğin nasıl iç içe olduğunu bana öğreten hocamla, yüksek lisansta da beraber çalışmak istiyordum.

Yüksek lisansta hocadan ders de alıyorduk ve hoca yine bize klasik Türk edebiyatı ile ilgili en önemli bilgileri öğretmeye devam ediyordu. Hocanın özelliklerinden biri de odasının ve sofrasının her zaman açık olması idi. Sürekli sıcak ve demli çayı bulunurdu. Çayın yanında pötibör bisküvisi, susamlı halka bisküvileri olurdu. İnce belli küçük çay bardakları, pencere önlerinde ve duvar diplerinde boy boy çiçekleri vardı. Ben bu çiçekleri çok sever ve her gittiğimde sular, kuruyan yapraklarını temizlerdim. Hoca, doktora derslerini yaparken biz yüksek lisans öğrencilerinin de dinleyici olarak katılmasına izin verirdi. Böylece doktora dersi alan arkadaşlarla da kaynaşmamızı sağlamış olurdu. Yerine göre, falanca abin şu kitabı arıyor, falanca ablana şu kaynak lazım veya tam tersi bize gereken bir kaynağın başka birisinde olma ihtimalini dile getirerek kaynaşmamızı, bilimi ve sevgiyi paylaşmamızı sağlardı.

Hoca, yemek yemeyi ve yedirmeyi, ikram etmeyi çok severdi. Bizleri, bölümdeki asistanları bazen Bahçelievler’de tanıdığı temiz esnaf lokantasına götürerek köfte-piyaz ikram eder, yeri geldiğinde Bahçeli’deki tatlıcılardan tatlı

ısmarlar, bazen Atatürk Orman Çiftliği'nin yanından geçerken çiğ köfte alarak bizlere ikram ederdi.

Rahmetli hoca beni çok severdi, ben de onu çok sevdim. Sadece bilgi yönüyle değil, kültür ve sanat açısından da önemli, vizyon sahibi bir insandı. Gazi Mahallesi'nde, hocamızın başkanlığını yaptığı Türk Sanat Vakfı vardı. Zaman zaman bu vakfa birlikte gider, oradaki kurslara katılırdık. Bazen ebru, bazen tezhip, bazen de hat kursları olurdu. Hoca, bu kurslar için bizden para aldırmazdı. Yine burada da gelenlere çay, bisküvi vb. ikram edilirdi. Vakfın işleriyle Cemal Yahşi Amca ilgileniyordu. Muhterem bir insan olan Cemal Amca şimdi yaşıyor mu bilmiyorum. Ben ve kurslara katılan arkadaşlarım onu ve ailesini hep hayırla, güzellikle anmaktayız. 2001 yılında Bakü'ye dönünce bir daha kendilerinden haber alamadım. Hâlâ Gazi mahallesinden geçerken Abdulkerim Hoca'yı, Cemal Amca'yı ve o günleri özlem ve rahmetle anarım.

Ben çok şanslı bir öğrenciydim ve Abdulkerim Hocayla ilgili çok değerli ve unutulamayacak o kadar çok anım var ki!

Yüksek lisans tezimin kontrollerini yapabilmek için saatlerce odasında veya koridorda beklediğim olurdu. Hoca çok yoğundu. Gün biteceği sırada "Pervane, merak etme senin teze de bakacağım." derdi ve bir şekilde vakit ayırıp o gün içinde ya odada ya arabasını tamire götürdüğü Tofaş'ın tamirhanesinde veya hastanede sıra beklerken benim tezi kontrol ederdik. Bu sadece benim için geçerli bir durum değildi. Hoca, birçok öğrencisine böyle babacan davranır ve bizleri hayatın içinde yetiştirirdi. Böyle uzun ve yorucu günlerin, bu beklemlerin karşılığı olarak da yemek veya tatlı ile bizleri ödüllendirirdi. Böyle günlerin sofralarında en az dört kişi veya arabasının aldığı kadar öğrencisi veya mesai arkadaşı bulunurdu.

Azerbaycan'da bizim çok büyük ve güzel bahçemizde yetişen, çoğunu rahmetli babamın diktiği ve günümüzde birçok yerde bulunmayan cinsten armut ve elmalar, çeşitli meyve ağaçları bulunurdu. Her yıl Eylül sonunda Türkiye'ye geldiğimde annem 20 kiloluk bagajımı bu meyvelerle, fındık ve ceviz içleriyle doldurur, arkadaşlarına ve hocalarına da ikram etmemi isterdi. Bu meyveler arasında çok eski bir armut çeşidi olan Nar Armudu adlı özel bir armudumuz vardı ve hâlâ da duruyor. Toplaması, meyve vermesi, çiçek açması birer merasim olan bu armudun ailemizde özel bir yeri ve önemi vardı. Rahmetli babamın âdeta servilerle yarışan bu çok yüksek ağaçtan bin bir zorlukla, her biri neredeyse bir kilogram gelen, bir yanı sarı bir yanı nar gibi kıpkırmızı bu armutları bol güneşli sonbahar günlerinde tek tek toplaması hâlâ gözlerimin önünden film şeridi gibi akmaktadır. 1995 yılı Eylül ayında Türkiye'ye gelirken

bu armutlardan bir iki tanesini hocama ikram etmek için annemler benim valizime koymuşlardı. Ben o telaş ve heyecanla gelir gelmez bu armutları hocaya getirerek “Hocam, bunlar çok güzel armutlar, annemler size gönderdi.” demiş ve üstelik armudu methetmeye başlamıştım. Hiç unutmam, hocamız o sırada çok şaşırılmış, önce hayretle bana bakmış, “Pervane, ne diyeceğimi şaşırdım şimdi, sen şimdi Azerbaycan’dan bana armut mu getirdin?” diye gülerek sormuştu. Cengiz Aytmatov’un *Kızıl Elma* isimli hikayesini okurken ben de benzer duygular yaşamış, insanın sevdiği, anısı olan şeyleri kendisi için kıymetli olanlarla paylaşma isteğini içimde hissetmişim.

Hocamız, Türk sanat müziğinden Meral Uğurlu’yu çok severdi. Ben de onun hazin sesine benzeyen Azerbaycanlı klasik müzik sanatçısı Şövkət Elekberova’nın kasetini Azerbaycan’dan getirerek ona hediye etmişim.

Rahmetli hocamız çok hayırseverdi. İhtiyacı olan öğrencileri tespit ederek onlara burs vermeye veya burs bulmaya çalışırdı. Hiç olmazsa öğle yemeği kartıyla bu öğrencilere destek olmak isterdi. Fakat bunu genellikle kendisinin değil, bir hayırseverin yaptığını söylerdi. Hiç unutmam yüksek lisansın ilk aylarında benim de bursum henüz çıkmamıştı ve hoca, bir yayınevi sahibinin verdiği bursu bana ulaştırmıştı. İki ay sonra bursum çıktığında hocaya çok teşekkür ederek artık burs aldığımı söylemişim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda rahmetli hocamızdan öğreneceğimiz ne kadar güzel şeyler olduğunu bir daha anlıyorum. İlmi, irfanı, bilgisi ve sevgisiyle, düzen ve tertibiyle müstesna bir şahsiyetti Abdulkerim Hoca. En önemli özelliği asla kimseyi kayırmaması, en sevdiği insanlar söz konusu olduğunda bile ilke ve karakterinden ödün vermemesi idi.

Yüksek lisans tez döneminde İstanbul’da oturuyordum. Hoca, İstanbul’a ağabeylerine misafir olmuştu ve tez kontrolünü yapabilmemiz için beni ağabeyinin Üsküdar’daki evlerine davet etmişti. Hocanın, yeğenlerinin ve ağabeyinin aile efradının sevgisiyle nasıl çevrilmiş olduğunu, âdeta öz kızı ile tanıştırmış gibi beni onlarla tanıştırdığını, ilgilenerek tezimi kontrol ettiğini, o sıcak aile yuvasını ve o değerli insanları hep hatırlarım.

Ben evlendikten sonra Abdulkerim Hoca, sürekli bana takılır, “Evde çorbayı Ömer mi yoksa sen mi yapıyorsun?” diye sorardı. Eşim Ömer Bayram Bey de ben de hocanın öğrencisi olmaktan her zaman mutluluk duymuşuzdur. Doktora döneminde eşime ve onun arkadaşlarına da hoca her zamanki gibi nice köfteler ısmarlamış, arşivlere, Vakıflar Genel Müdürlüğüne, yazma eserlerin bol olduğu mekanlarda ders işlemeye götürmüştür. Tezi savunduğum

gün Hoca, bana düğün ve mezuniyet hediyesi olarak çok güzel, ikili sehpa örtüsü hediye etmişti. Misafirlerim geldiğinde hâlâ en değerli hediye olarak onları çıkarır, bin bir özenle ve hayır dua ile kullanırım.

Eski edebiyat metinlerinde sosyal hayatın birçok alanıyla ilgili konulara yer verilmiştir. Derslerin birisinde, ipekten, başörtüsü marka ve çeşitlerinden bahsetmiştik. O sırada, ben yurttaki ve yakın çevremdeki başörtülü arkadaşlarımla baş örtüsü olarak Aker ürünlerini daha çok kullandığımı söylemiştim. Birkaç ay sonra, bir gün hoca odaya geldiğinde bana bir pakette iki tane Aker marka ipek başörtüsü hediye etti. Ben çok şaşırılmışım. Hoca, “Bak kızım, geçen konuşmuştuk, denk geldi aldım, ama şimdi sen, hocam bana örtü hediye etti diye kendini zorunlu hissederek gidip başımı örteyim falan demeyesin.” dedi. Bu örtüleri de kullanmaya kıyamadan, dolabımın en güzel yerinde muhafaza etmekte, zaman zaman çıkarıp hatıraları tazelemekteyim.

Hoca çok entelektüel bir insan idi. Birçok sergiye, konferansa bizi de götürüyordu. Kocatepe Camii Konferans salonunda yapılan hafızlık yarışmalarına, dönemin aruzla şiirler yazan önemli bestekarlarının evine, şu anda çoğunun ismini hatırlayamadığım birçok kuruma hem bizi hem de doktora öğrencilerini kendi arabasıyla götürürdü.

Bazı dersleri Milli Kütüphanede, İbn-i Sina yazma eserler salonunda yapardı. Bazı dersleri ise Vakıflar Genel Müdürlüğü yazmaları arasında işlerdi. Böyle bir insandı hoca. 1999-2000’li yıllarda *Güncel Yazıları, Kültürümüzden Esintileri ve Gece Yarısı Yazılarını* tamamlıyor, bir taraftan da tashihlerini yapıp matbaaya gönderiyordu. Bu eserlerin birçoğunun tamamlandığına ve son halini almasına şahidim. Çoğunun yazılma, yayımlanma serüvenini biliyorum.

Hocanın güzel el yazısı vardı. Odasındaki masasında bir tane bilgisayar hazır bulunsa da her zaman eliyle yazmayı tercih ediyordu. Daktiloyu çok daha etkin kullanıyordu. Romen rakamlarının nasıl yazılıp okunduğunu kendi el yazısıyla ve örnekleriyle küçük bir kare kâğıda, kırmızı kalemle yazıp bana vermişti. Ayrıca sözlüklerdeki kelimelerin alfabetik olarak nasıl dizildiğini daktiloda yazarak sözlük kullanırken kolaylık olsun diye bana vermişti. Hocanın el yazısıyla yazdığı bu kağıtların çoğu aziz bir hatıra olarak bende duruyor.

Üçüncü sınıftayken hoca, uzun zamandır enfiye ile ilgili bilgi toplamakta olduğunu söylemiş ve Azerbaycan’da enfiyenin kullanılıp kullanılmadığını sorarak yaz tatilinde memlekete gideceğim zaman araştırmamı istemişti. Eski

tiyatro metinlerinde ve edebi eserlerde enfiyeden “burunotu” olarak bahsedildiğini bilsem de maalesef bizim köyde, hatta bölgede enfiye kullanan birisini bulamamıştım. Sanırım hocanın çalışmaları arasında yarım kalan ender konulardan biri de enfiye konusudur.

Rahmetli hoca, folkloru, kültür ve edebiyatımızı her yönüyle biliyor ve bunların öğrenilmesini, yetişen nesillere aktarılmasını istiyordu.

Kastamonu’dan çok bahsederlerdi. Hatta bir ara beni de Kastamonu’ya götüreceklerini söylemişlerdi. Hocanın ablası sanırım o yıllarda kız yurdunda çalışmaktaydı ve ben de kredi yurtlarda kaldığım için gittiğimde bu yurtlarda kalabilirdim. Ne yazık ki bu gezi gerçekleşmedi. 2015 yılında ben ilk defa Kastamonu’ya bir sempozyuma gittiğimde, şehrin her karışını hocanın gözleriyle, hatırasıyla birlikte dolaştım, hep rahmetle andım.

2002 yılında Bakü’deydim. Bir sabah erkenden telefonum çaldı. Hocam beni arıyordu. Sabah erkenden televizyonda Azerbaycan müziğinin ve milli oyunların yayımlandığını gören Abdulkerim Hoca beni hatırlamış ve anında telefon ederek benden haber almak istemişti. O günkü sevincimi hiç unutamam. O sırada ilk bebeğimiz yeni doğmuştu ve ben hocama bunun müjdesini de bu konuşma sırasında vermiştim. Vefa, sadakat, öğrencisine sahip çıkmak böyle bir şeydi ve bir hareketle, bir davranışla ancak bu kadar güzel anlatılabilirdi.

Dönüp geriye baktığımda Abdulkerim Abdulkadiroğlu gibi bilgi ve birikim yönünden donanımlı, öğrencilerine sahip çıkarak onları her yönden yetiştirmeye çalışan hocaların, önemli bir nesil yetiştirmiş olduklarını görmekteyim. Hocam hem ilmî hem de insanî yönü ile birçok öğrencisinin hafızasında yaşamaktadır. “Âşık gördüğünü çağırır” derler. Biz hocamızdan sadece bilim öğretmeyi değil, insan yetiştirmeyi, insana insan olduğu için değer vermeyi de öğrendik ve öğrencilerimize de bunları öğretmeye çalışıyor, hocamıza layık olmak istiyoruz.

Bir akademisyen olarak yetişmemde çok emeği bulunan, Türk kültür ve edebiyatının, İslamî Türk edebiyatının ulu çınarlarından olan Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu hocamı rahmet ve minnetle anıyorum.

(Prof. Dr. Abdülkerim Abdülkadiröđlü, Gazi Üniversitesi Eğitim Fakóltesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü 1997 mezunlarıyla odasında. Yıl 1997.)

Eski Türk Edebiyatı Araştırmaları Dergisi [ESTAD]

Prof. Dr. Abdülkerim Abdülkadiröđlü Armağanı

Cilt: 5 Sayı: 3 Aralık 2022 ss. 900-911

(Prof. Dr. Abdülkerim Abdülkadiroğlu, Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü 1997 mezunlarıyla birlikte odasında. Solda Jannagül Süleymanova, ortada kendisi, sağda Derya Taşalan ve Pervane Abdulhaligova. Yıl 1996.)

(Prof. Dr. Abdülkerim Abdülkadiröđlü, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Doktora öğrencisi Ömer Bayram ile birlikte odasında. Yıl 2004.)

Gazi Mahallesiindeki Türk Sanat Vakfında Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu, diğer kurs hocaları ve kursiyerlerle birlikte. Yıl 1997.)